

Arrest

nr. 133 580 van 20 november 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 en op 31 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014 en van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014 (RvV X).

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 26 augustus 2014 waaruit blijkt dat zaak met rolnummer RvV X in voortzetting wordt behandeld en de partijen opnieuw worden opgeroepen.

Gelet op de beschikkingen van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014 (RvV X en RvV X).

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2012 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 2 april 2014. Op 28 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot

weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, waartegen verzoeker een beroep indiende middels een verzoekschrift van 28 mei 2014.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 23 juni 2014. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 15 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 17 juli 2014 aangetekend verzonden. Dit is de tweede bestreden beslissing, waartegen verzoeker beroep indiende middels een verzoekschrift van 31 juli 2014.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit, en bent u afkomstig van Beledweyne. U bent in België aangekomen op 29 januari 2012 en diende een **eerste maal** asiel in op 31 januari 2012. Op 26 april 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 10 september 2013. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

*U vroeg een **tweede maal** asiel aan op 25 september 2013. Tijdens uw tweede asielprocedure legt u opnieuw een Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voor, afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel, documenten die u reeds voorlegde voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U legt bovendien een 'declaration of birth' voor, op 17 oktober 2013 afgeleverd door de Somalische ambassade in België. Verder stelt u niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat u geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is. Op 25 oktober 2013 werd door het Commissariaat-generaal een weigering tot inoverwegingname genomen van uw tweede asielaanvraag. U tekende op 19 november 2013 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uw beroep werd bij arrest van 19 februari 2014 verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

*U vroeg een **derde maal** asiel aan op 2 april 2014. Tijdens uw derde asielprocedure legt u een geboorteakte neer (op naam van M.(...) K.(...) A.(...)) geboren op 12.10.1994 te Beledweyne), een attest van vzw Somabel en meerdere handtekeningen van personen die volgens uw verklaring bevestigen dat u afkomstig bent van Somalië. Verder herhaalt u niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat u geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans

minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de Somalische geboorteakte die u voorlegt dient het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van dit stuk danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de door u in uw eerdere asielaanvragen opgegeven geboortedatum, met name 12.10.1993 niet overeenstemt met de geboortedatum vermeld op het document 12.10.1994. U stelt dat uw echte geboortedatum 12.10.1994 is, zonder enig ander objectief element om dit te staven aan te brengen. Bijgevolg kan ook dit document dat u pas bij uw derde asielaanvraag neerlegt, niet weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor de erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de handtekeningen van personen, die volgens uw verklaring bevestigen dat u afkomstig bent van Somalië, dient te worden opgemerkt dat het document enkel de namen en nationaal nummer met de handtekening van deze personen bevat, maar geen verdere uitdrukkelijke bevestiging werd neergeschreven van uw afkomst en nationaliteit. Bovendien heeft u zelf deze handtekeningen verzameld, waardoor dit gesolliciteerd overkomt en betreft dit geen objectief element ter staving van uw afkomst en nationaliteit. Het attest van vzw Somabel stelt dat u sinds 12 december 2012 lid bent van de vereniging, maar betreft geen bewijs van uw afkomst of nationaliteit.

Wat betreft uw verklaring dat u momenteel geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is, dient te worden opgemerkt dat ook deze verklaringen niet als een nieuw element kan worden weerhouden aangezien geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring de Somalische nationaliteit te hebben en aangezien het niet hebben van een verblijfplaats in België en het niet weten waar uw familie zich bevindt bezwaarlijk redenen zijn waarom u internationale bescherming zou behoeven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit, en bent u afkomstig van Beledweyne. U bent in België aangekomen op 29 januari 2012 en diende een **eerste maal asiel** in op 31 januari 2012. Op 26 april 2013 nam het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) bevestigd bij arrest van 10 september 2013. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

U vroeg een **tweede maal asiel** aan op 25 september 2013. Tijdens uw tweede asielprocedure legt u opnieuw een Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voor, afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel, documenten die u reeds voorlegde voor de RvV. U legt bovendien een 'declaration of birth' voor, op 17 oktober 2013 afgeleverd door de Somalische ambassade in België. Verder stelt u niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat u geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is. Op 25 oktober 2013 werd door het CGVS een weigering tot inoverwegingname genomen van uw tweede asielaanvraag. U diende op 19 november 2013 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de RvV, welke bij arrest van 19 februari 2014 werden verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

U vroeg een **derde maal asiel** aan op 2 april 2014. Tijdens uw derde asielprocedure legt u een geboorteakte neer (op naam van M.(...) K.(...) A.(...) geboren op 12.10.1994 te Beledweyne), een attest van vzw Somabel en meerdere handtekeningen van personen die volgens uw verklaring bevestigen dat u afkomstig bent van Somalië. Verder herhaalt u niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat u geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is. Op 28 april 2014 werd door het CGVS een weigering tot inoverwegingname genomen van uw derde asielaanvraag. U diende op 28 mei 2014 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de RvV.

Zonder het arrest van de RvV met betrekking tot uw derde asielaanvraag af te wachten en zonder terug te keren naar uw land, vroeg u een **vierde maal asiel** aan op 23 juni 2014. U legde een rijbewijs (op naam van M.(...) K.(...) A.(...) geboren op 12.10.1994 te Beledweyn en wonende te Mogadishu), een identiteitskaart (op naam van M.(...) K.(...) C.(...), geboren te Beledweyne op 12/10/1994, uitgegeven op 12/03/2008), een diploma van de Cumar Binu Khadab Intermediate School (op naam van M.(...) K.(...) A.(...), geboren te Beledweyne op 12/10/1994, uitgegeven op 12/8/2006) en een attest van C.(...) N.(...), psychologe, waarin te lezen staat dat u twee maal op consultatie kwam bij de psychologen van COZO Brussel naar aanleiding van slaapproblemen en depressieve - en angstklachten. U herhaalt dat u problemen had met Al Shabaab in verband met het beluisteren van muziek in een winkel. U stelt dat u contact had met uw vader, die u vertelde dat Al Shabaab al vier keer is langs geweest en dat uw broer en moeder door hen vermoord werden.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste, tweede en derde asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Met betrekking tot uw tweede en derde asielaanvraag werd door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. De beslissingen met betrekking tot uw tweede asielaanvraag werd door de RvV bevestigd, u diende geen cassatieberoep in. De beslissing met betrekking tot uw derde asielaanvraag is nog hangende bij de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste en tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft het rijbewijs, de identiteitskaart en het diploma dat u voorlegt dient (opnieuw) het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan

een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van deze stukken danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Sowieso dienen documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het rijbewijs, de identiteitskaart en het diploma dat u voorlegt kunnen dan ook geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw verklaringen over uw nationaliteit en verblijf in Beledweyne, Somalië als onovertuigend. Verder kan worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde geen andere documenten in Somalië gehad te hebben dan de (kopie van een) geboorteakte die u tijdens uw eerste asielaanvraag voorlegde (zie gehoorverslag CGVS d.d. 18/4/2013, p. 3). Het is dan ook eigenaardig dat u beweert dat uw vader u nu een identiteitskaart zou opgestuurd hebben die op 12/03/2008 werd uitgegeven, ruim voor u Somalië volgens uw verklaringen zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS d.d. 18/4/2013, p. 3, 11). Gevraagd waarom u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde in Somalië geen andere documenten gehad te hebben, stelde u slechts dat u niet meer wist wat u verklaard had (zie verklaring meervoudige asielaanvraag in administratief dossier vierde asielaanvraag (12/10919X), punt 17), wat bezwaarlijk als een verklaring voor het plots opduiken van dit document kan worden aangenomen.

Wat betreft uw stelling dat uw vader u vertelde dat Al Shabaab al vier keer is langs geweest en dat uw broer en moeder door hen vermoord werden (zie verklaring meervoudige asielaanvraag in administratief dossier vierde asielaanvraag (12/10919X), punt 18), dient te worden opgemerkt dat ook deze verklaringen niet als een nieuw element kunnen worden weerhouden aangezien ze voortbouwen op uw beweerde problemen met Al Shabaab in Beledweyne, dit terwijl er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring de Somalische nationaliteit te hebben en in Beledweyne, Somalië verbleven te hebben.

Het psychologisch attest dat u voorlegt toont aan dat u twee maal op consultatie kwam bij de psychologen van COZO Brussel naar aanleiding van slaapproblemen en depressieve - en angstklachten. Dergelijke klachten kunnen echter verschillende mogelijke oorzaken hebben en zijn geenszins een bewijs van uw nationaliteit of identiteit. Dit attest kan dus evenmin ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw verklaringen.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggelid naar Somalië.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend

ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op 28 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers derde asielaanvraag de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing middels een verzoekschrift van 28 mei 2014. Op 25 augustus 2014 richtte de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schrijven aan verzoeker waarin hij erop werd gewezen dat hij, met toepassing van artikel 26, §1 van de wet van 10 april 2010 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014), de mogelijkheid had om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op de behandeling ervan in volle rechtsmacht conform het gestelde in artikel 39/2, §1, eerste en tweede lid. Verzoeker heeft binnen de termijn van dertig dagen geen nieuw verzoekschrift neergelegd zodat de Raad uitspraak doet op basis van het oorspronkelijk ingediende verzoekschrift dat van rechtswege gelijkgesteld wordt met een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 23 juni 2014. Op 15 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing middels een verzoekschrift van 31 juli 2014.

In het kader van een goede rechtsbedeling is het aangewezen om beide beroepen samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen niet heeft onderzocht of de door hem aangebrachte stukken nieuwe elementen betreffen. Onder verwijzing naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State hieromtrent (eerste verzoekschrift), argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag voorzichtig dient op te stellen bij het onderzoek van de nieuwe stukken en niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken. Vervolgens verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Er wordt enkel gesteld dat documenten verkregen via Somalië of de Somalische ambassade te Brussel met een passende voorzichtigheid dienen beoordeeld te worden en dat de handtekeningen van personen die bevestigen dat hij van Somalië afkomstig is een gesolliciteerd karakter hebben. Dit heeft echter niets met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen te maken, aldus verzoeker. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe elementen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken, met name identiteits- en nationaliteitsbewijzen alsook een bewijs van verblijf in Beledweyne. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar *prima facie*-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij altijd tegen de Belgische instanties heeft gezegd dat zijn geboortedatum 12 oktober 1994 is en dat dit thans ook blijkt uit zijn geboorteakte. Het is het Commissariaat-generaal die een botscan liet uitvoeren waaruit zou blijken dat hij één jaar ouder zou zijn, hetgeen hijzelf altijd betwist heeft. Het Commissariaat-generaal legt hem in de eerste bestreden beslissing dus woorden in de mond en is hier volgens verzoeker duidelijk niet zorgvuldig tewerk gegaan. Hij voegt hier nog aan toe dat bovendien de discrepantie van één jaar – als zou hij volgens de botscan op 12 oktober 1993 geboren zijn – werkelijk verwaarloosbaar is, dat het dus perfect aannemelijk is dat hij de waarheid spreekt en dat het niet kan zijn dat het Commissariaat-generaal op basis van verkeerde beweringen het document als niet geloofwaardig afdoet. Ook de handtekeningen doet het Commissariaat-generaal volgens verzoeker gemakkelijk van de hand door de stellen dat zij een gesolliciteerd karakter hebben. Waar in de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat het vreemd is dat verzoeker bepaalde elementen pas neerlegt in het kader van zijn vierde asielaanvraag en dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij in Somalië enkel over een geboorteakte beschikte, stelt verzoeker dat hij dit niet meer weet, hetgeen perfect verklaarbaar is aangezien deze verklaringen dateren van 2012. Dat hij nu pas zijn rijbewijs, identiteitskaart en diploma neerlegt, is volgens verzoeker eenvoudig te verklaren door het feit dat hij zijn familie niet kon bereiken. Pas recent kon hij via een vriend in België, die een vriend in het Verenigd Koninkrijk heeft met familie in Beledweyne, terug contact leggen met zijn familie. Verzoeker vindt het bovendien vreemd dat het Commissariaat-generaal geen aandacht besteedt aan het door hem neergelegde diploma van de Cumar Binu Khadab Intermediate School, dat nochtans bewijst dat hij wel degelijk in Beledweyne school heeft gelopen en daar effectief heeft verbleven. Het kan niet zijn dat het diploma zonder enige gegronde motivatie als niet geloofwaardig wordt afgedaan, aldus verzoeker, die stelt te beseffen dat de waarde van een Somalisch document relatief is doch dit hem moeilijk kan verweten worden. Bovendien kan het Commissariaat-generaal er ondanks deze “relatieve” bewijswaarde moeilijk aan voorbijgaan dat er thans documenten van verschillende instanties voorliggen (rijbewijs, diploma en identiteitskaart). Het Commissariaat-generaal heeft hier met andere woorden de inhoud en de wijze van verkrijging van de documenten reeds ten gronde beoordeeld zonder hem de kans te geven om deze documenten te duiden in een grondig verhoor, aldus verzoeker, die nog aanhaalt dat het Commissariaat-generaal voortdurend verwijst naar zijn vorige asielaanvraag om aan te tonen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas doch hiermee voorbij gaat aan het feit dat hij wel degelijk in gevaar is in zijn land van herkomst, hetgeen hij op een objectieve wijze wenst te bewijzen.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw

element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden en omdat *in casu* niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

3.2. In een tweede middel (eerste verzoekschrift), afgeleid uit de schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, de hoorplicht, het beginsel "*accessorium sequitur principale*", machtsoverschrijding en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), citeert verzoeker uitvoerig uit hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, waaruit hij besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat de beslissende overheid, *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, degene is die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. De memorie van toelichting stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende partij, geen gehoor dient af te nemen. Verzoeker verwijst te dezen nog naar artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/ EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker vervolgt dat deze regels moeten worden toegepast conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat ingevolge het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest, een asielzoeker dient gehoord te worden alvorens een negatieve asielbeslissing jegens hem/haar getroffen wordt. Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet echter in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Aangezien de Belgische Staat geen bijzondere regels bepaald heeft nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn, kon het Commissariaat-generaal volgens verzoeker in deze zaak niet afwijken van de hoorplicht.

Verzoeker vervolgt dat zo de Raad van mening zou zijn dat er in deze geen nood zou zijn om hem te horen daar hij toch geen nuttige gegevens kon aanbrengen die een andere beslissing zouden rechtvaardigen, dan nog werd er in de tekst van de bestreden beslissingen niet gemotiveerd waarom een gehoor dan wel niet zou nodig zijn. Verzoeker acht het helemaal onaanvaardbaar dat het Commissariaat-generaal hem eerst laat horen door een onbevoegde rechtspersoon (Dienst Vreemdelingenzaken) om daarna te besluiten op basis van dit gehoor door een onbevoegde rechtspersoon, dat horen eigenlijk niet nuttig zou zijn. Het is, zo betoogt verzoeker, het één of het ander: ofwel besluit het Commissariaat-generaal om te horen en dan is er geen probleem, ofwel besluit het Commissariaat-generaal zelf dat een gehoor niet nodig is en motiveert zij dit. Wat niet kan is een onbevoegde dienst laten onderzoeken en horen om daarna zelf te besluiten dat het niet nodig zou zijn, aldus nog verzoeker. Verzoeker meent dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Dit schendt volgens verzoeker artikel 52/3 van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag exclusief aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. Het feit dat ingevolge artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd blijft om de aanvraag te registreren, doet hier geen afbreuk aan. Men kan volgens verzoeker immers onmogelijk voorhouden dat het voorwerp van de hoorplicht zou samenvallen met de loutere registratie van de aanvraag dewelke wordt beschreven in artikel 51/8. Dit zou een manifeste en onaanvaardbare uitholling van de hoorplicht impliceren. Dit blijkt overigens duidelijk uit de parlementaire voorbereiding waarin duidelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen deze vragenlijst en het gehoor dat een uiteindelijke beslissing dient vooraf te gaan. Verzoeker herhaalt in dit verband dat een kandidaat-asielzoeker zowel ingevolge Europese als Belgische wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen het recht heeft om gehoord

te worden alvorens een beslissing wordt genomen nopens de asielaanvraag. Dat hij nooit gehoord werd door het Commissariaat-generaal vitiesert volgens verzoeker dan ook automatisch de ganse bestreden beslissingen. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat ook uit het *adagium accesorium sequitur principale* volgt dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit ook geldt voor het onderzoek dat aan deze beslissing voorafgaat. Hij vervolgt dat het eventueel nog zou te tolereren zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkele voorbereidende handelingen treft – zoals bijvoorbeeld de loutere registratie van de aanvraag – maar dat het zeker niet aanvaardbaar is dat het Commissariaat-generaal hem noch gezien, noch gehoord heeft vooraleer zij jegens hem de bestreden beslissing trof. Zelfs als het onderzoek nog zou mogen gebeurd zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken, *quod non*, dan nog zou het Commissariaat-generaal het onderzoeksverslag naast zich moeten neerleggen en de kandidaat-vluchteling horen, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat de hoorplicht immers impliceert dat wie een besluit neemt, zelf gehoord heeft over wie hij het besluit neemt. Het horen, het beginsel *et altera pars audiatur*, is immers onverbrekkelijk verbonden met de beslissingsbevoegdheid zelf. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier immers geen enkele bevoegdheid toe.

Tot slot betoogt verzoeker dat ook artikel 3 EVRM manifest is geschonden. Verzoeker wijst erop dat het EHRM in het kader van het asielcontentieux al in meerdere arresten (SINGH, MSS) heeft gespecificeerd dat, wanneer de schending (claim) ingeroepen wordt van artikel 3 EVRM - zoals verzoeker uiteraard deed op het moment van zijn asielaanvraag - er een omstandig onderzoek dient te gebeuren dat beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM). Zoals beschreven in het MSS arrest van het Hof moet een daadwerkelijk rechtsmiddel voor vermeende schendingen van artikel 3 EVRM aan enkele garanties voldoen: 1) beschikbaar en toegankelijk zijn in feite en rechte, 2) zorgvuldige controle uitvoeren, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek naar de motieven die een vermeende schending van artikel 3 inhouden door nationale competente instantie en 3) automatische schorsende werking van de uitvoering van de maatregel van verwijdering hebben. Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ingevolge artikel 52/3 vreemdelingenwet (sinds 1 september), bij gebreke aan elke bevoegdheid ("competentie") ter zake geen nationale competente instantie is die hier een onderzoek kan naar voeren, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat een onderzoek waarbinnen niet eens een persoonlijk onderhoud en gehoor van de kandidaat-asielzoeker plaatsvindt daarenboven automatisch een niet zorgvuldig onderzoek is en dat deze omstandigheid – het feit dat hij niet eens gehoord werd door het Commissariaat-generaal – tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing strijdt met artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan de verzoekschriften gevoegd.

3.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde en vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

3.3.2. In 's Raads arrest nr. 109 524 van 10 september 2013 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

(...)

3.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn kernelementen in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker legde enkel een kopie van een geboortecertificaat neer, waarvan de commissaris-generaal reeds terecht vaststelde dat dit document diverse belangrijke gebreken bevat waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht, waarbij de Raad diens motivering bijtreedt.

Verzoeker voegt per schrijven van 26 juni 2013 een fotokopie toe van een Somalisch paspoort, uitgegeven op 16 mei 2013 in "Belgium", door de "Somali government", alsmede een kopie van een Somalische identiteitskaart, uitgereikt op 16 mei 2013. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dienaangaande blijkt daarenboven uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Som2011-021w) dat "Van de documenten uitgegeven na 1991 wordt door de internationale gemeenschap algemeen aangenomen dat deze geen enkele (juridische) waarde hebben; Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur worden documenten die uitgereikt zijn na de omverwerping van Siad Barre in 1991, niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten. In die zin worden documenten (paspoorten, ...) uit Somalië dan ook door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet erkend" en dat "Door het wegvallen van een centrale overheid in 1991 is er geen internationaal erkende instantie meer die Somalische paspoorten uitgeeft of de geldigheidsduur ervan verlengt. Reisdocumenten die doorgaan voor Somalische paspoorten zijn in Somalië en in de buurlanden op de markten te koop".

Verzoeker stelt ter terechtzitting dat op basis van algemene vragen (waar bent u geboren? Wie is de president van Somalië? Wat zijn de voornaamste gewassen? Wat groeit er in uw buurt?) en enkele vragen zoals gesteld op het CGVS werd vastgesteld dat verzoeker Somaliër is en hem de nodige documenten werden uitgereikt. Verzoeker verklaart dat het interview slechts "een half uurtje ongeveer" in beslag nam. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker bij de Somalische ambassade te Brussel veel oppervlakkiger en korter ondervraagd werd dan voor het CGVS, wat verzoeker tevens bevestigt. Verzoeker stelt dat hij nu wel kon antwoorden op de gestelde vragen. Echter wordt in de door verweerder overgemaakte actualisering van de Subject Related Briefing "Somalië" "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991", inzake de afgifte van identiteitsdocumenten aan de Somalische ambassade in Brussel uitdrukkelijk gesteld dat "Ook hier geldt dat deze administratieve instantie niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/nationaliteit van de aanvrager te controleren door het gebrek aan beschikbare bronnen". Het bericht van de Directie Protocol (van FOD Buitenlandse zaken) dat er aan de Somalische ambassade te Brussel officiële documenten worden verkocht, ondermijnt de bewijswaarde van de door deze ambassade afgeleverde documenten. Bovendien stelt dit gegeven de transparantie van de werking van deze overheidsdienst in vraag. Deze situatie maakt het immers mogelijk dat documenten die door deze ambassade worden afgeleverd en beantwoord aan de formele vormvereisten, toch niet waarheidsgetrouw zijn.

Uit al het voorgaande concludeert de Raad dan ook dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten, ook al wordt niet betwist dat deze werden uitgereikt door de Somalische ambassade, niet kan overtuigen. Overigens stelt de Raad eveneens vast dat verzoekers geboortedatum op deze documenten 12 oktober 1993 is, terwijl dit in het geboortecertificaat 12 oktober 1994 is en verzoeker dit ook op het CGVS blijft volhouden (gehoor p. 3), zodat de voorgelegde documenten alleszins ook onderling ernstig afwijken en mogelijk een andere persoon betreffen. Dit klemt te meer nu uit het in het administratief dossier opgenomen medisch onderzoek blijkt dat verzoeker op 3 februari 2012 een leeftijd had van 20,6 jaar (standaarddeviatie 2 jaar) zodat zijn echte geboortjaar hoogst waarschijnlijk nog (veel) vroeger ligt. Indien verzoeker aldus op basis van een afwijkende identiteit thans ook van de Somalische ambassade de Somalische nationaliteit werd toegekend, dan kan dit niet wegnemen dat verzoeker niet aantoonbaar van Somalië afkomstig te zijn en zoals onder wordt uiteengezet, bekend te zijn met de Somalische maatschappij in Somalië.

3.4. Aangezien aan verzoekers identiteitsdocumenten geen bewijswaarde kan gehecht worden, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

3.5. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien verzoeker beweert de Somalische nationaliteit te hebben, dan dient de ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld.

(...)

3.6. Verzoeker is niet ernstig waar hij doet uitschijnen dat het wel kan verwacht worden van een dossierbehandelaar, doch niet van verzoeker zelf, dat hij over een gedetailleerde kennis beschikt inzake de geografische, historische en sociopolitieke aspecten van Somalië. Verzoeker volgde vijf jaar koranschool en spreekt Somali, Arabisch, Engels en een beetje Nederlands (gehoor p. 2), zodat hij in een ongeletterde maatschappij als de Somalische niet geheel ongeschoold is. Verzoeker werkte elke namiddag in de "grote winkel, eigendom van mijn moeder", waarbij "deze winkel was heel populair bij de jongeren in de wijk" (gehoor p. 12), zodat hij alleszins niet kan voorhouden een geïsoleerd leven te hebben geleid en "steeds thuis te zijn bij zijn ouders". Derhalve kan van verzoeker de etnografische, geografische, geschiedkundige en sociopolitieke kennis verwacht worden van een jongvolwassene die heel zijn leven tot aan zijn vlucht in Beledweyne heeft gewoond en gewerkt in een winkel die tevens dienst deed als ontmoetingsplaats voor jongeren. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, voor zover überhaupt al relevant gezien het een Afghaanse zaak betreft, is dan ook niet van toepassing, temeer de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3.6.1. Het is niet aannemelijk dat verzoeker stelt dat er dorpen zijn tussen Beledweyne en (op de weg naar) Janta Kundisho, doch deze niet kan noemen, noch weet wat er aan de andere kant van de grote baan ligt. Verzoeker kan geen enkele plaats tussen Beledweyne en Mogadishu noemen (gehoor p. 5), terwijl hij later wel het verdere Bulo Burte vernoemt, doch verkeerdelijk meent dat dit ten westen ligt en verklaart geen plaatsen ten noorden of zuiden van Beledweyne te kunnen noemen (gehoor p. 6). Verzoeker kan evenmin andere plaatsen langs de rivier de Shabelle noemen, weet niet naar waar deze stroomt (gehoor p. 6) terwijl al deze kennis makkelijk in zijn eigen dagelijkse, onmiddellijk waarneembare, visuele leefwereld kon worden opgenomen, temeer verzoeker ook meehielp in de winkel van zijn vader en aldus cliënteel vanuit alle windstreken te woord stond. Deze onwetendheid is niet te verklaren door verzoekers laaggeschooldheid nu hij wel op andere theoretische zaken die veel minder tot zijn leefwereld behoorden, zoals de administratieve indeling van de districten van Haraan en de provincies naast Haraan, gedetailleerd kon antwoorden. Hieruit kan enkel een theoretische ingestudeerde kennis blijken en geen doorleefde kennis. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, kan uit het gehoor niet blijken dat hij de officiële gebouwen genoegzaam kan toelichten (gehoor p. 6). Evenmin kan blijken dat "Verwerende partij blijft tijdens het verhoor maar doorvragen over de hoofdwegen, straten, afslagen,... totdat verzoekende partij het niet meer weet", aangezien uit het gehoor blijkt dat verzoeker in deze telkens de vraag ontweek om tenslotte het antwoord schuldig te blijven (gehoor p. 5). Verzoeker gaat er trouwens aan voorbij dat het geheel van zijn antwoorden geen bekendheid met Beledweyn kan aantonen. Ook toegelichte foute antwoorden doen hieraan geen afbreuk.

3.6.2. Hoe dan ook, indien in deze niet verwacht kan worden en evenmin wordt vermoed dat elke Somalische asielzoeker een encyclopedische kennis heeft van alle clanstructuren en alle clanindelingen tot in de uiterste vertakkingen kent, dan kan wel verwacht worden dat een Somali bekend is met zijn eigen clanstructuur en die van de clans van zijn woonplaats grondig kan toelichten, hetgeen tevens in het door verzoekster aangebrachte citaat van Prof. Abbink wordt gesteld ("Opvallend in de verhalen van de asielzoekers is dat de direct voor hen relevante clan-labels wel worden gekend"). Indien verzoeker nu beweert dat "de verzoekende partij haar grootmoeder langs moeders zijde wou deze kennis niet doorgeven aan verzoekende partij omdat zij lid is van een midgaan-clan, een clan die geminacht wordt in de Somalische samenleving. Het is dus helemaal niet zo bevreemdend dat verzoekende partij niet alle subclans kent in Somalië", dan kan enkel blijken dat verzoeker hier voordien nooit melding van gemaakt heeft. In tegendeel, verzoekers beide ouders zijn Hawadle en behoren tot één van de grootste en aldus invloedrijkste clans zodat geenszins ingezien kan worden waarom zij hun kinderen geen clankennis zouden willen aanleren. Verzoeker verklaart gezien de aan het administratief dossier toegevoegde informatie evenmin hoe zijn Midgan grootmoeder zijn Hawadle grootvader kon huwen noch hoe de "familie van mijn moeder betaalde de reis" indien deze gedeeltelijk Midgan was (verklaring 34). Indien de Raad kan aannemen dat de "midgaan-clan outsiders zijn in Somalië en onderdrukt worden", dan kan hieruit echter niet geconcludeerd worden dat zij minder kennis hebben van de clanstructuren daar alle essentiële clangegevens en -tradities voor hen nog des te noodzakelijker zijn om de eigen veiligheid en vlotte maatschappelijke omgangsmogelijkheden te waarborgen en bevorderen. Daarenboven verklaart verzoeker zelf dat "ik hoorde het [clankennis] van de mensen, van de wijk, het was noodzakelijk om te weten, de jonge jongens vroegen aan elkaar van welke clan je bent, van welke subclan. Als je het niet weet, dan ben je niet Somali". Aldus kan slechts worden vastgesteld dat de eigen clankennis bij de Somali, ook deze buiten Somalië, een belangrijk element is van de

identiteit. Hoe dan ook verzoeker gaat voorbij aan zijn eigen onbestaande kennis van de subclans van de in Beledweyne aanwezige clans en zijn gebrekkige kennis inzake de andere subclans van de Hawiye. Dat verzoeker niet weet welke subclan van zijn eigen clan in de meerderheid is in Beledweyne (gehoor p. 8), noch belangrijke personen, politici of krijgsheren van zijn eigen clan kent, noch enige belangrijke conflicten of leiders kan noemen (gehoor p. 9), is niet ernstig.

3.6.3. Immers is redelijk te verwachten dat ook verzoeker door zijn familie en omgeving wordt ingelicht wie van de machthebbers, krijgsheren en rivaliserende clans hij moet vrezen. Dat verzoeker een beperkt geschoolde jongvolwassene is, doet geenszins afbreuk aan het feit dat verzoeker desgevallend met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen moet kunnen vertellen welke de milities/krijgsheren/groeperingen zijn eigen dorp en regio onder controle hadden. Geenszins kan overtuigen dat het plaatselijk bestuur in Beledweyne niet zeer actief was gezien uit de objectieve informatie duidelijk blijkt dat dit het centrum van de vijandelijkheden is geweest, zodat dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal was, temeer verzoeker in de winkel van zijn moeder werkte en zo mede in de broodwinning voorzag. Dat verzoeker geen namen kan noemen van personen die in de burgeroorlog de controle hadden over Beledweyne, noch wie de huidige machtshebbers dan wel de burgemeester, gouverneur ... was, is niet aanvaardbaar (gehoor p. 9-10). Deze complete onwetendheid staat opnieuw in schril contrast met de gedetailleerde opsomming van de medewerkers van Dabageed zodat deze kennis alleszins ingestudeerd is, temeer verzoeker dan weer niet kan toelichten wat hun clan is (gehoor p. 10). Dat verzoeker verklaart dat er geen checkpoints noch een avondklok was in Beledweyne (gehoor p. 11), kan gezien de aan het administratief dossier toegevoegde informatie alleen maar bevestigen dat verzoekers er nooit was. Immers verzoekende partij moet weten wanneer de winkel gesloten werd en wanneer haar vriendjes niet naar muziek konden komen luisteren. Aldus kan evenmin beweerd worden dat de "weinig kennis die ze wel heeft, was niet in strijd met de algemene en specifieke informatie".

3.7. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Nergens wordt verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van zijn verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij heel zijn leven gewoond heeft, quod non. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204), quod in casu non. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers sociale, politieke, geografische en etnografische kennis theoretisch is en niet betrokken is op zijn eigen leefwereld, wat meteen ook ontkent dat verzoeker "een laag intellectueel vermogen" zou hebben. Aldus kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit, noch aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere elementen aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoeker geen band aantoonde met Somalië. Verzoeker toont niet aan welke zijn (eerste) nationaliteit is. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekers Somalische afkomst uit de regio van Beledweyne niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat zijn vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekers beroep tegen deze beslissing tot

weigering tot inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 119 129 van 19 februari 2014.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.3.3. In het kader van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker een geboorteakte neer (op naam van M.K.A. geboren op 12.10.1994 te Beledweyne), een attest van vzw Somabel en meerdere handtekeningen van personen die volgens zijn verklaring bevestigen dat hij afkomstig is van Somalië. Verder herhaalde hij niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat hij geen plaats heeft en hij niet weet waar zijn familie is.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een rijbewijs (op naam van M.K.A. geboren op 12.10.1994 te Beledweyn en wonende te Mogadishu), een identiteitskaart (op naam van M.K.C., geboren te Beledweyne op 12 oktober 1994, uitgegeven op 12 maart 2008), een diploma van de Cumar Binu Khadab Intermediate School (op naam van M.K.A., geboren te Beledweyne op 12 oktober 1994, uitgegeven op 12 augustus 2006) en een attest van C.N., psychologe, waarin te lezen staat dat hij twee maal op consultatie kwam bij de psychologen van COZO Brussel naar aanleiding van slaapproblemen en depressieve - en angstklachten. Hij herhaalt voorts dat hij problemen had met Al Shabaab in verband met het beluisteren van muziek in een winkel. Hij stelt dat hij contact had met zijn vader, die hem vertelde dat Al Shabaab al vier keer is langs geweest en dat zijn broer en moeder door hen vermoord werden.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.4. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde en vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt als volgt: *“Wat betreft uw verklaring dat u momenteel geen plaats hebt en u niet weet waar uw familie is, dient te worden opgemerkt dat ook deze verklaringen niet als een nieuw element kan worden weerhouden aangezien geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring de Somalische nationaliteit te hebben en aangezien het niet hebben van een verblijfplaats in België en het niet weten waar uw familie zich bevindt bezwaarlijk redenen zijn waarom u internationale bescherming zou behoeven.”* (eerste bestreden beslissing) en *“Wat betreft uw stelling dat uw vader u vertelde dat Al Shabaab al vier keer is langs geweest en dat uw broer en moeder door hen vermoord werden (zie verklaring meervoudige asielaanvraag in administratief dossier vierde asielaanvraag (12/10919X), punt 18), dient te worden opgemerkt dat ook deze verklaringen niet als een nieuw element kunnen worden weerhouden aangezien ze voortbouwen op uw beweerde problemen met Al Shabaab in Beledweyne, dit terwijl er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring de Somalische nationaliteit te hebben en in Beledweyne, Somalië verbleven te hebben.”* (tweede bestreden beslissing). Tegen deze overwegingen wordt in voorliggende verzoekschriften geen concreet verweer gevoerd zodat deze motieven onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.5. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of de door hem aangebrachte stukken nieuwe elementen betreffen, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

Zo wordt met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag neergelegde documenten terecht geoordeeld als volgt: *“Wat betreft de Somalische geboorteakte die u voorlegt dient het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van dit stuk danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de ‘Corruption Perceptions Index’ op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie ‘Transparency international’ 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de door u in uw eerdere asielaanvragen opgegeven geboortedatum, met name 12.10.1993 niet overeenstemt met de geboortedatum vermeld op het document 12.10.1994. U stelt dat uw echte geboortedatum 12.10.1994 is, zonder enig ander objectief element om dit te staven aan te brengen. Bijgevolg kan ook dit document dat u pas bij uw derde asielaanvraag neerlegt, niet weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor de erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.*

Met betrekking tot de handtekeningen van personen, die volgens uw verklaring bevestigen dat u afkomstig bent van Somalië, dient te worden opgemerkt dat het document enkel de namen en nationaal nummer met de handtekening van deze personen bevat, maar geen verdere uitdrukkelijke bevestiging werd neergeschreven van uw afkomst en nationaliteit. Bovendien heeft u zelf deze handtekeningen verzameld, waardoor dit gesolliciteerd overkomt en betreft dit geen objectief element ter

staving van uw afkomst en nationaliteit. Het attest van vzw Somabel stelt dat u sinds 12 december 2012 lid bent van de vereniging, maar betreft geen bewijs van uw afkomst of nationaliteit."

Met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag neergelegde documenten oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden: *"Wat betreft het rijbewijs, de identiteitskaart en het diploma dat u voorlegt dient (opnieuw) het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van deze stukken danig gerelativeerd te worden. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index' op rang 175 komt van de door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' 175 onderzochte landen en dus - samen met Afghanistan en Noord-Korea - als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Sowieso dienen documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het rijbewijs, de identiteitskaart en het diploma dat u voorlegt kunnen dan ook geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw verklaringen over uw nationaliteit en verblijf in Beledweyne, Somalië als onovertuigend. Verder kan worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde geen andere documenten in Somalië gehad te hebben dan de (kopie van een) geboorteakte die u tijdens uw eerste asielaanvraag voorlegde (zie gehoorverslag CGVS d.d. 18/4/2013, p. 3). Het is dan ook eigenaardig dat u beweert dat uw vader u nu een identiteitskaart zou opgestuurd hebben die op 12/03/2008 werd uitgegeven, ruim voor u Somalië volgens uw verklaringen zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS d.d. 18/4/2013, p. 3, 11). Gevraagd waarom u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde in Somalië geen andere documenten gehad te hebben, stelde u slechts dat u niet meer wist wat u verklaard had (zie verklaring meervoudige asielaanvraag in administratief dossier vierde asielaanvraag (12/10919X), punt 17), wat bezwaarlijk als een verklaring voor het plots opduiken van dit document kan worden aangenomen.*

(...)

Het psychologisch attest dat u voorlegt toont aan dat u twee maal op consultatie kwam bij de psychologen van COZO Brussel naar aanleiding van slaapproblemen en depressieve - en angstklachten. Dergelijke klachten kunnen echter verschillende mogelijke oorzaken hebben en zijn geenszins een bewijs van uw nationaliteit of identiteit. Dit attest kan dus evenmin ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw verklaringen."

Verzoeker tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissingen niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, doch enkel wordt gesteld dat documenten verkregen via Somalië of via de Somalische ambassade te Brussel met een passende voorzichtigheid dienen beoordeeld te worden en dat de handtekeningen van personen die bevestigen dat hij van Somalië afkomstig is een gesolliciteerd karakter hebben, hetgeen echter niets met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen te maken heeft, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe elementen betreffen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken, met name identiteits- en nationaliteitsbewijzen alsook een bewijs van verblijf in Beledweyne en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar *prima facie*-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in voorliggende verzoekschriften voor het overige geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker voorhoudt dat hij altijd tegen de Belgische instanties heeft gezegd dat zijn geboortedatum 12 oktober 1994 is, kan de Raad slechts vaststellen dat uit zijn verklaringen betreffende zijn meervoudige asielaanvraag zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (2^e asielaanvraag) duidelijk blijkt dat hij verklaard heeft dat zijn geboortedatum 12 oktober 1993 is, in strijd met wat wordt vermeld op zijn geboorteakte. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker deze verklaring voor akkoord heeft ondertekend. Het louter *post-factum* ontkennen van deze verklaring, die zijn weerslag vindt in het administratief dossier, is dan ook geenszins van dien aard om de vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal te weerleggen. In zoverre verzoeker nog betoogt dat het het Commissariaat-generaal is die een botscan liet uitvoeren waaruit zou blijken dat hij één jaar ouder zou zijn, hetgeen hijzelf altijd betwist heeft, dat bovendien de discrepantie van één jaar – als zou hij volgens de botscan op 12 oktober 1993 geboren zijn – werkelijk verwaarloosbaar is, dat het dus perfect aannemelijk is dat hij de waarheid spreekt en dat het niet kan zijn dat het Commissariaat-generaal op basis van verkeerde beweringen het document als niet geloofwaardig afdoet, herhaalt de Raad dat er reeds in hoger aangehaald arrest van 10 september 2013 werd op gewezen dat uit het in het administratief dossier opgenomen medisch onderzoek tot vaststelling van verzoekers leeftijd blijkt dat verzoeker op 3 februari 2012 een leeftijd had van 20,6 jaar (standaarddeviatie 2 jaar) zodat zijn echte geboortjaar hoogst waarschijnlijk nog (veel) vroeger ligt. De door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag bijgebrachte geboorteakte waaruit moet blijken dat verzoeker geboren is op 12 oktober 1994 vermag, mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier betreffende de relatieve bewijswaarde van Somalische documenten, geen afbreuk te doen aan deze eerdere appreciatie.

Wat betreft de in het kader van de vierde asielaanvraag neergelegde documenten, met name een rijbewijs (op naam van M.K.A. geboren op 12.10.1994 te Beledweyn en wonende te Mogadishu), een identiteitskaart (op naam van M.K.C., geboren te Beledweyne op 12 oktober 1994, uitgegeven op 12 maart 2008), een diploma van de Cumar Binu Khadab Intermediate School (op naam van M.K.A., geboren te Beledweyne op 12 oktober 1994, uitgegeven op 12 augustus 2006), geeft verzoeker een uiteenzetting waarom hij deze stukken niet eerder kon overmaken doch hij geeft hiermee geen valabele verklaring voor het gegeven dat deze stukken thans plots opduiken terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde in Somalië geen andere documenten te hebben gehad dan het geboortecertificaat dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag voorlegde. Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij niet meer weet wat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft verklaard, hetgeen zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing bezwaarlijk als een afdoende verklaring kan worden aanvaard. Ten overvloede herhaalt de Raad dat in hoger aangehaald arrest van 10 september 2013 met betrekking tot Somalische documenten reeds werd geoordeeld dat *“Van de documenten uitgegeven na 1991 wordt door de internationale gemeenschap algemeen aangenomen dat deze geen enkele (juridische) waarde hebben; Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur worden documenten die uitgereikt zijn na de omverwerping van Siad Barre in 1991, niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten.”*

Voor het overige betwist verzoeker weliswaar de overwegingen van de commissaris-generaal doch hij voert hiertegen geen concreet verweer, noch brengt hij concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De pertinente en draagkrachtige motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van

geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielaanvraager is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn nationaliteit en herkomst en de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt te dezen dat een asielaanvraager niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielaanvraag, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielaanvraager wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag, hetgeen *in casu* allerminst niet het geval is gebleken.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde Somalische nationaliteit en afkomst en dienvolgens tevens van de door hem uiteengezette vluchtredenen.

In zoverre verzoeker in het eerste verzoekschrift nog verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: *"Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielaanvraager met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielaanvraager deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielaanvraager. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot nog meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de tweede bestreden beslissing veld de commissaris-generaal vervolgens een

oordeel of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asiolverzoeker in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asiolverzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asiolverzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de verzoekschriften heeft de commissaris-generaal verzoekers derde en vierde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

3.4. Voorts laakt verzoeker in het eerste verzoekschrift dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Onder verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 betoogt hij dat het Commissariaat-generaal als beslissende overheid *in casu* niet mocht afwijken van de hoorplicht.

3.4.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

3.4.2. *In casu* worden verzoekers derde en vierde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissingen een bezwarend besluit betreffen dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asiolverzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “De Belgische

asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, *T. Vreemd*. 2009, 20).

3.4.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoeker terecht opmerkt in de verzoekschriften werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

3.4.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een derde en vierde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissingen houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn derde en vierde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde en vierde asielaanvraag. Verzoeker toont evenmin concreet aan welke van zijn in het kader van zijn derde of vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen of neergelegde documenten verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk gehoor door het Commissariaat-generaal. De stelling in het eerste verzoekschrift dat indien de verwerende partij hem had gehoord, zij misschien had geweten waarom hij pas nu het medisch attest van zijn vader bijbrengt, heeft immers overduidelijk geen betrekking op verzoekers derde, noch vierde asielaanvraag, noch op de documenten die hij in het kader hiervan heeft bijgebracht. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

3.4.5. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Evenmin kan worden volgehouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers derde en vierde asielaanvraag zou hebben onderzocht, laat staan dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige beslissing zou hebben genomen inzake verzoeksters derde of vierde asielaanvraag. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts verzoekers derde en vierde asielaanvraag heeft geregistreerd, van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Een schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden volgehouden en ook de stelling dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen enkele bevoegdheid toe heeft, mist feitelijke en juridische grondslag.

3.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggende verzoekschriften slechts stelt dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met artikel 3 EVRM omdat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alvorens deze beslissingen werden genomen. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid.

Voorts wijst de Raad erop dat in de tweede bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk

onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde en vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissingen te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS